

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Szja 1 %

Adófizető tagjainktól tisztelettel kérjük és egyben elvárjuk, hogy a személyi jövedelemadójuk 1%-ával szeretett egyesületünket támogassák. Kérjük buzdítsák családtagjaikat, barátait, ismerőseiket arra, hogy felajánlásaikat az Egyesületünk javára tegyék meg.

Adószámok:

Magyarországi Kárpát Egyesület
(MKE):

18036345-1-41

Kárpát Egyesület, Eger (KEE):

18584202-1-10

Pestkörnyéki Kárpát Egyesület (PKE):

18690651-1-13

Kárpát Egyesület Miskolc (KEM)

Közlemény!

A Magyarországi Kárpát Egyesület értesíti tagjait és támogatóit, hogy 2009. november 5-én bankszámlaszámunk megváltozott.

Az új, – a Monor és Vidéke Takarékszövetkezettől – vezetett bankszámlaszámunk: **65100149-11345109**

A korábban kiadott sárga csekkek (OTP) érvénytelenek!

Fehér Katalin
ü.v. alelnök

A Kárpáti Lapok ezen száma a Nemzeti Civil Alapprogram támogatásával készült el.

Géza kapitány a Radnai-havasok gerinctúrán
(2. oldal)

Turistatalálkozó „Újhelen” (13. oldal)

A Bükki Mikulás és segítője (16. oldal)

Élménybeszámoló a Radnai-havasok gerinctúráról

folytatás a 2009/6 lapszámból:

Az út során lassan elhagytuk a magyar-román nyelvhatárt, amely egyre inkább elmosódik Szatmárban is. Áthaladtunk olyan magyar szemmel kisebb községeknek tűnő településeken, ahol mindegyikben lázas építkezés folyt. Ez azonban nem dicséret, mert az ott felépített három-, sőt nem ritkán négyszintes „palotamonstrumok” alkotta egyetlen sorfal az egész település. Csak nem ez a „neoromán stílus”? Nem vall jó ízlésre.

Majd nem sokkal később megpillantottuk a Tiszát. Nem ilyennek szoktuk meg. Még nagyon kék, még nem „szőke” és nem sokkal nagyobb mint a Rába, de ugyanolyan sebes folyású. Fel-feltűnik egy-egy településnek a neve is már (Kistécső), amikor egyszer csak örömmel látjuk, hogy Hosszúmező helységtáblája mellett halad el autónk.

Sebestyén László Ede, a hosszúmezői református parókia lelkipásztora mint mindig, most is nagy örömmel fogadott minket. Lepakoltunk a Parókián, és irány Máramarossziget, vagy ahogyan a helyiek mondják „Sziget”. Sajnos nem volt sok időnk a városban, de sietve azért felkerestük, megnéztük azokat a legfontosabb helyszíneket, amik hozzánk, magyarokhoz kötődnek. A Tisza parti város egyik legszebb műemléke a Református Templom, amelybe szerencsére sikerült bejutni. Belül két zászló teszi felejthetetlenné az élményt: egy piros-fehér-zöld, amelyet a magyarországi testvér gyülekezettől kapott a szigeti gyülekezet, és egy, amely a régi magyar Leövey Klára Líceum zászlója. Szerencsére a Líceum ma is működik. Szükséges is, mert itt, a máramarosi szórvány vidéken fogy a magyar, a város lakosságának 16 százalékát teszik ki, de ők is inkább az idősebb generációhoz tartoznak.

Máramarossziget hírhedt nevezetessége a kommunista börtönből átépített múzeum, a Kommunizmus Áldozatainak Emlékmúzeuma, ahol Márton Áron püspök is raboskodott. Sziget híres szülőiteinek is megtalálható névtáblája sorra látható a szép Fő utcán: Prielle Kornélia színésznő, Hollósy Simon festőművész, a nagybányai festőiskola megalapítója, Asztalos Sándor '48-as honvédezzredes, aradi hős és természetesen Leövey Klára, aki a magyar óvodai pedagógia alapjait teremtette meg Teleki Blankával.

A városban a Katolikus Plébánia előtt találkozunk Fehér Katával, Kuntner Gáborral (a csapat harmadik Gábor), Bacsó Julival és Bacsó Zsófiával. Ők már körülnéztek, így indultak vissza finomságokkal megrakodva Hosszúmezőre.

Este bevásároltunk a több napos kirándulás előtt, majd a hosszúmezői Parókián Sebestyén László lelkipásztor és családja vezetésével és segítségével kicsi miccseket sütöttünk (erdélyi kis kolbász több féle húsból). Még most is érezzük az ízét szánkban!

Szeptember másodikán (szerdán) korán hajnalban érkeztek társaink. Nagyváradról Balog Bogi, Egri Feri és Bokor „Susnyás” Sanyi. Szatmárnémetiből Dr. Szabó Kata és Barkasz Gábor (több Gábor nem vett részt a kiránduláson, ám így is a csapat 28,57 százaléka Gábor volt. Ha valaki a túra elején nem tudta a másik nevét, általában nem tévedett nagyot, ha Gáborként szólította az illetőt). Azonnal indultunk tovább a Tisza majd a Visó-folyó völgyében a Radnai-hágó irányába. Néha próbára tette 3 tagú konvojunkat a román út minősége, de a reggeli máramarosi vidék mindenért kárpótolt minket. Utaztunk ködben, néha magasán a folyó felett,

miközben kicsi, még álmos falvak maradtak el mellettünk. Átmentünk az észak-erdélyi Felsővisón, amely egykor virágzó német bányászváros volt. Alsóvisón már várt ránk Hunor, aki Brassóból csatlakozott hozzánk, így lett teljes a csapat. Majd a hosszan elnyúlón Borsa következett, ami mellett már megpillantottuk a Radnai-havasok északi oldalgerincét, köztük a kimagasodó Köves-csúccsal (igaz, ekkor ezt még nem tudtuk).

Egyik szerpentint a másik után elhagyva, áthaladva a Borsai - hágón (Pasul Pislop, 1416m) egyre közelebb kerültünk kiinduló pontunkhoz, a Radnai - hágóhoz (Pasul Rotunda, 1271m). A hágó egy egész jó minőségű földút legmagasabb pontja, igen kedvező kiindulási hely a Radnai-havasok főgerincének meghódításához, ha valaki keletről nyugatra haladva kívánja bejárni a hegységet. Miután kis csapatunk három autója visszament Borsára, és egy autó újra elhozta a sofőröket, mindenki útnak indulhatott. A társaság egyik fele ezt előbb is megtette, hogy ne kelljen rohannia, és a tájban való gyönyörködésre is jusson idő bőven.

Utunk az Ünő-kő irányába haladt a jól kiépített piros turistajelzésen. A kezdeti szerpentin kaptatót felváltotta a régi, még a magyar honvédség által kiépített radnai katonai útvonal. Ezen a lankás, de folyamatosan emelkedő szakaszon sűrűn törnek a felszínre a források, így ivóvíz ellátásunk is biztosított volt. Nagyon jól jött az is – és ezért nagyon hálásak is vagyunk, hogy Barkasz Gáborék a szeptemberi kirándulás előtt már végigjárták az útvonalat, így túravezetőnk, Gábor, pontosan tudta, hol tudunk majd vizet vételezni.

Nem könnyű leírni a táj szépségét. Azért nem könnyű, mert ha csak visszagondolunk az első napra, akkor is csodát látunk, hát még a többi napon. Ha kelet felé tekintettünk (ez általában a hátunk mögötti hegyvonulatokat jelentette), akkor egy 1600-1700 méter magas összefüggő, a délutáni nap és a felszálló párának köszönhetően a kék, a barna és a zöld mindenféle színárnyalatában játszó hegyeket pillantottunk meg. Nem utolsó sorban ez (is) volt az ezer éves határ. Egyik a sok közül.

Ha előre néztünk, akkor előttünk magasodott a Rozsoly (Vf. Rosu, 2113m), a Kis Ünő-kő (Vf. Ineut, 2222m), és a Radnai-havasok keleti gerincének hatalmas tömbje, az Ünő-kő (Vf. Ineut, 2279m). Keleti oldaluk már sötétes, mert a nap már nem sütötte ezeket délután három körül. Ebben a természeti szépségben értük utol csapatunk előőrseit a Gázsa-nyeregben (Sauga Gajei, 1721m). Innen együtt folytattuk utunkat a Lala-tavak mentén első éjszakai táborhelyünkhöz, amit a Kis Lala-tó (L. Lala Mica, 1920m) mellett ütöttünk fel. A rutinosabb túrázók ekkor elővet-

ték a kis gázmelegítőt, amely aztán zacskós levest, krumplipürét, de brassói társunk, Hunor, még főtt tojást is melegített. A „somogyi – borsodi különítmény” ilyenekkel nem volt felszerelve, helyette azonban a legjobb szalonát, kolbászt hoztunk magunkkal. Jómagam 4 kg almát is, ami az út során minden étkezésnél előkerült, mert igencsak éreztem, hogy a 4 kg, az mégiscsak 4 kg. Főleg fel a hegyre. Ezeknek az almáknak komoly előéletük is van. Vagy fél tucat boltot végig kellett járnunk, mire sikerült almát vennünk Szigeten. De nem adtuk fel!

Mielőtt lefeküdtünk volna, bejártuk a kör-

nyéket, ekkor bukkantunk rá a Nagy Kalcit Kövekre. Az Ünő-Kő lábánál található kőfolys érdekessége, hogy a kövek jelentős mennyiségű fehéren csillogó kalcitot is tartalmaznak. Ez végig tapasztalható volt a túra során, így szép számmal gyűjtöttünk is.

Az alvás nem ment könnyen. Sok élmény, új helyek, erdélyi táj, csönd és tiszta levegő...és vakító éjjeli holdsugár. Hajnali kettő felé Géza barátommal arra ébredtünk, hogy az egész katlant bevilágítja a Hold sugara, de ez a sátorból, mint lámpafény tűnt nekünk. Ki is mentünk, hogy megnézzük a tájat. Hideg volt, de megérte! Kevés ehhez foghatót láttam, amikor a hideg kékes fényben, szinte minden kis fűszál kivethető, és a hegyek vonulatai valamint az Ünő-Kő tömbje egészen túlvilági színezetet kapott. Az első kirándulással telt napon a megtett táv 11,5 km volt, szintkülönbség 650 méter, a menetidőnk 6 óra.

A második nap (**szeptember 3**, csütörtök) reggeli ébresztő után egy gyors fürdés a már 40C-ra melegedő pataokban, majd a Nap meleg sugarait élveztük. Reggeli elfogyasztása, kulacstöltés és a legújabb társ, Yokéék mellett éjszakázó kisegér fényképezése. Mint ünnepelt sztár, villogtak a vakuk az egér láttán.

Majd irány az első csúcs, és a kirándulás leghosszabb napi távja. Felkapaszkodtunk az Ünő-kövek közötti Ünő-nyeregre (Saua Ineutului, 2100 m), ahol a táskákat hátrahagyva csak térképet, fényképezőt, távcsövet és természetesen csúcscsokit vittünk magunkkal.

Az Ünö-kő (Vf. Ineu, 2279m) könnyen és biztonságosan meghódítható csúcs, amely a második legmagasabb a Radnai-havasokban. A panorámája is csodálatos (ezt a szót még sokszor leírom, de elkopni nem fog a jelentése, főleg, aki ismeri a Radnai-havasokat). Ellátni északnak a Máramarosi-havasok felé, keletnek a Kárpátok keleti oldala húzódik (ami már Moldova közgazgatásilag), dél felé a Borgói-havasok és a Kelemen-havasok masszívuma emelkedik ki.

Az Ünö-kőtől elköszönve a piros jelzésen folytattuk utunkat. A csúcs végig, több napon keresztül velünk volt, ha keletnek tekintettünk, mindig kimagasodott a többi vonulat közül. 1900-2000 méter magasságban kellemesen hullámzó gerincen haladtunk. Közben megismertük útitársainkat is, és ők is minket. A csapat egyre jobban összerázódott. Valamint nagyon figyeltünk arra is, hogy Barkasz Gáborot meg ne előzzük, mert ennek sörben/borban kifejezhető büntetését nem kerültük volna el.

Az ebédet (ami májkrémből, kenyérből, paprikából és almából állt) a Csicsa-csúcs (Vf. Cisa, 2036m) lábánál költöttük el. Ránk fért, mert igencsak megéheztünk a csúcsra vezető kaptató után. Meg nem is ártott a futóműveknek sem, mivel az egyik szakaszon a juhok szántásában, vagyis potenciális jövőbeni túra nyomvonalon jöttünk, ami rövidebb, de fárasztóbb volt. Persze ekkor még nem tudtuk, hogy a „Sándor Travels” ennél sokkal cifrább helyekre fog majd vezetni minket.

Az ebéd után az Ember-csúcs (Vf. Omului, 2134m) mellett haladtunk el, hogy a nap másik legmagasabb kiszögelését is megmászhasuk. A Gargaló (Gargalau, 2159m) az egyik legkedvesebb volt nekem, mert elhelyezkedésében, felszínében (ami egy lapos hegytetőt jelent), panorámájában felveszi a versenyt a többi, nála magasabb csúccsal, de ami a pluszt jelenti, az akkori napsütötte időjárás. Vártuk a megjósolt vihart (ami másnap megjött), de ekkor még nyoma sem volt felhőnek. Lábunk alatt Borsafürdő, a közelben eredt az Aranyos-Beszterce, délre lankásan elnyúltak az oldalgerincek. Itt találkoztunk lengyel túrázókkal, akik táborhelyet kerestek, ahol vizet is tudnak vételezni. Egri Feriék segítettek nekik, de valószínűleg nem érték el az Ünö-kő melletti reggeli táborhelyünket, mert az még igencsak messze volt, és a délutánt is lassan felváltotta az este.

A Gargalót elhagyva leereszkedtünk egy sziklás, kavicsos ösvényen 250 métert második táborhelyünkhöz. Az éjszakai szálláshelyünket közvetlen egy kis földből feltörő forrás mellett jelöltük ki, nem messze attól a ponttól, ahol a gerinctúra piros jelzése és a déli irányból, Óradnáról érkező kék kereszt turista ösvény találkozik. A sátrakat mindannyian délnyugat-felé néző pozícióba állítottuk, hogy este és reggel az ébredés után is megcsodálhassuk a völgyet körülölelő hegláncokat. Táborhelyünkől keletre a Gargaló és az Ember-csúcs, nyugatra a Galac-csúcs, a Puzdra és kicsit a Tejes-csúcs meredezett a magasban.

Nagyon kellemes színfoltjai voltak kirándulásunknak a Gargaló-nyereg alatt húzódó tavacs-kák. Egyikben volt még „bokányi” víz. Gondoltuk, 1900 méteren ez maximum 5-6 oC-t jelent. Meglepő volt tapasztalni a kellemes langyos vizet, és a kilátás is ötcsillagos volt. Amint a többiek is megtudták, hogy milyen szuper a „radnai wellness”, mindenki kipróbálta. Szerintem, senki nem bánta meg. Este még sikerült elkapni a Hold felkeltését. És vártuk a másnapot, amikor a jósolt vihar is megérkezhet.

A második napunk volt a leghosszabb: 17,5 km, amit kb. 9 óra alatt tettünk meg. Szintemelkedésünk 1875 méter volt.

Radnai kirándulásunk harmadik napján (**szepember 4.**, péntek) megjötték a felhők és a szél. Reggel a Puzdra felől kúsztak be a völgybe, majd lassan a Napot is eltakarták. Elindultunk nyugatnak. Visszakapaszkodtunk

2000 méter fölé. A Galac-csúcsnál (Vf. Galatului, 2048m) már erős szelet kaptunk a Radnai-havasok északi oldala felől. Ekkor már fel kellett vennünk az esőkabátot a szitáló szemerkélés miatt. És ügyesen is kellett haladni a gerinc biztosította szélesebb vagy keskenyebb útvonalán hátunkon 20-25 kg-mal.

Északról elhaladtunk a Nagy-Tejes-csúcs (Vf. Laptelui Mare, 2172m) mellett. Itt már a gödrei szikár emberünk, Yoke sem bírta tovább, és felvette a poncsót. Ahogyan Géza is. Mint két színes „batman”, úgy tündököltek a havasokban.

Megálltunk a Puzdra-nyereg alatt, ahol leraktuk a zsákokat. Így azért kellemesebb volt felmenni a Puzdra (Vf. Puzdrelor, 2189m) tetejére. Kb. 40 perc erős emelkedés után kiértünk a csúcsra. Itt már tombolt a szél, és a felhők olyan gyorsan úsztak, hogy amikor kis idő múlva felnéztünk megint az égre, a régebbi felhők már rég messze szálltak. A Puzdra volt az utolsó csúcs, ahonnan még látszott a távolban a Radnai-havasok keleti főgerincének uralkodó tömbje, a sokszor emlegetett Ünő-kő. És ha elnéztünk be Erdély felé, akkor már ott magasodott előttünk a Bukuly-csúcsok iker magaslatai. Egy gyors fénykép zászlóval, „csúcscsoki”, aztán siettünk le.

A Puzdrát elhagyva végig lankásan vezetett utunk. Egyszer betévedtünk kis törpefenyők övezte szűrős csalitosba (legalábbis somogyiasan így lehetne kifejezni). Nem a legkellemesebb, de mindenképpen üde színfoltja volt a napnak ez a kis fél óras „áttörés” a törpefenyőkben. Majd a Nyerges-tető (Vf. Negoiasa Mare, 2041m) alatt haladt utunk egy kis mező felén. A szél továbbra is fújt, de elsöpörte a felhőket, így kicsit megnyugodtunk. A tábor már nem volt messze, nagyjából a Nyerges-tetőtől 1,5 órányi gyaloglásnyira. Az utolsó 2-3 km-en már szétszakadt a csapat, a Repedő-csúcs alatti szálláshelyünkre már külön-külön érkezünk. Ez elsősorban attól függött, hogy hányan és hányszor álltunk meg áfonyázni, fényképezni a természetet. És közben újra megjelentek a felhők.

A táborverésnél új „technológiát” is alkalmaztunk. Hunor sátrát Katáék és a mienk mellé tettük, ebben helyeztük el a táskákat bezacskózáva. Ez egyben elég jó nehezéket is jelentett a könnyű sátnak. Hogy mindez nem volt rossz döntés, azt reggeli beázás mutatta meg. De visszafele is igaz volt, mert nagyon is kellett Hunor segítsége, hogy a „lakósátrat” tartani tudjuk az elemekkel szembeni harcban. Az időjárás egyre rosszabbra fordult, a leszálló párát és hideget, most már sűrűs gomolyfelhők követték. Bízunk benne, hogy másnap azért csak fel tudunk menni a Kövesre. És, hogy el ne felejtsem, estére már csak 1 kg almám maradt.

Pánóéktól vettük a másik újítást, valamint igyekeztünk ellesni a rutinos havasi kirándulók, Egri Feriék technikáját is. Laposabb kövekkel erősítettük meg a sátozt körös-körül. Nem mint ha sokat fogott volna (a szél ellen semmiképpen sem), de maga az építkezés mégis csak nagyserű dolog! Felkészülten vártuk az éjszakai égzengést és tűzijátékot.

A harmadik napi teljesítményünk 11 km 6 óra alatt. A nap folyamán leküzdött szintkülönbség kb. 830 méter.

Úgy 3 felé megjött! A sátor fő pilléreit a földig nyomta a szél, és cikáztak a villámok. Nem

egy a közelben csapódott be. Barkasz Gáborék, akik már átéltek hasonlót, mondták, hogy a tábor felett 200-300 méterre lehettek és kb. 1 km-es körzetben tomboltak a villámok. Dörgésre alig emlékszem, mert a ponyvákön a sortűzszerű eső (vagy inkább özönvíz) hangja mindent elnyomott. Gézával és Hunorral küzdöttünk, tartottuk kézzel, fejjel, lábbal a sátort. Folyamatosan lenyomta az orkán az oldalrészeket. Utólag megnéztem, hogy szeptember 5-én milyen névnapot ünnepeltünk. Ezért neveztem el viharunkat Lőrincnek.

És ekkor, ilyen küzdelmek között Hunor nem bírta tovább. Mennie kellett. Ha jól emlékszem, akkor az esti sok tea volt az oka. Először azt hittük, viccel, de nem. Tényleg ment. Hogyan oldotta meg, nem kérdeztük. Örültünk, hogy visszaért épségben, és csurom egy vizesen.

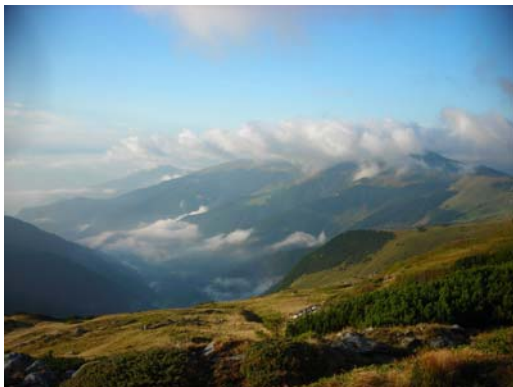
A vihar ideje alatt Bogi vagy Kata végigjárta a sátrakat, és érdeklődött, hogy minden rendben van-e. A mi sátrunk biztosította őt, hogy velünk nem történt semmi különös, majd valamelyikőnk felhívta a többi sátorban lévő bajtárs figyelmét, hogy ne most trécseljünk és ne most udvaroljunk, hanem tartsuk már azt a sátorrudat.

A többiek, így különösen Sanyi sajátos módon vészelte át vihart. Folyamatosan beszélgetni szeretett volna a szomszéd sátrakkal. Eközben az egyik szomszéd küzdött az elemekkel, míg a másik oldalon békésen aludt Pánó.

Reggeli jó volt felébredni. Jött a Nap, amelynek régen éreztem ilyen biztató sugarát. Otthon Kaposváron vagy Budapesten más a napfelkelte. Ott egy új nap kezdete, új remények, lehetőségek, szerencsés esetben új munkák kezdete vagy a régebbiek befejezése, de itt a Repedő lábánál más érzés volt a napsugár. A Radnai-havasokban azon a szombat reggelen békét és győzelmet is jelentett. És szépséget. Mert a hegyek között, de alattunk úsztak a felhők. Felhők felett voltunk.

Szeptember 5-én (szombat) Lőrinc elvonult. Itt hagyott frissítő hideget, hófehér felhőket, vizes sátrakat. Már korán fent voltunk. Ki-ki vérmérséklete szerint evett, vagy a nyeretget járta, hogy megnézzé, miben tudna segíteni a többieknek, vagy fényképezze a Radnai-havasokat. Vagy nem fényképezett, csak átadta magát az ÉLMÉNYNEK. A festői tájnak, amelynek díszletét a természet másodpercenként változtatta.

Nyolc óra után nekivágtunk az utolsó teljes napnak, amit még együtt töltünk a havasokban. Ha megengedi a Kedves Olvasó, akkor ennek a szombatnak mottója a „Sándor Travels” nevet adom. Sanyi, ezt nem felejtjük, még sokszor fogjuk emlegetni örömmel és vidáman!

A Repedő északi oldalán csendben vonultunk, hátha látunk zergéket. Sajnos csak jellegzetes nyomaikra bukkantunk, amit figyelemfelkeltés gyanánt maguk mögött hagytak. Kis idő múlva felértünk a Rebra-hágóra (Tarnita La Cruce, 1985m). Itt a süvöltő szelek fogadtak minket, amelyek igyekeztek felkészíteni mindenkit, hogy a Köves-csúcs meghódításánál sem számíthatunk könnyed sikerre. A hágón Barkasz Gábor két alternatív útvonalat ajánlott, az egyik a Rebra és a Bukuly ikercsúcsokon keresztül halad a Nagy-Köves felé, a másik kissé leereszkedik a Bukuly-tavakhoz, és egy szélvédett, de annál kaptatósabb útvonalon megy fel nyeregbe. Mi a szél miatt (Lőrinc után Zakariás is méltó ellenfelünk szeretett volna lenni), valamint a nagy, még mindig 20 kg-os táskák miatt választotta Barkasz Gabi a tavakhoz, tengerszemekhez vezető nyomvonalat. Nem csak biztonsági okokból, de mindeki örült ennek utólag. Jó döntés volt.

Az utat folyamatosan áfonya szegélyezte, amit jóízűen fogyasztottunk. Az utolsó áfonyázás alkalmával megváltottuk jegyünket a Travelsnél. És irány a Bukuly-tavak (Taurile Buhaescului)! A következő kettő órában nem veszítettük el az úti célt, végig előttünk tornyosult, de elveszítet-

tük az utat. Így egyre magasabb hegyvidéki fűben gázoltunk, a meredek hegyoldalakban nehezen tudtunk előrehaladni oldalazva. Kis csapatunk – ha jól emlékszem mindenki „megvette” a jegyet – végül kijutott egy szép kiszögelésre. A látvány csodálatosan elámító volt: alattunk a Bukuly-tavak, de 100-150 méteres mélyebben, mint annak lennie kellett volna!

Vagy visszafordulunk, vagy nekivágunk a meredek, sziklás bozótos kőfolyamoknak, amiket törpefenyők tettek még érdekesebbé. Utólag visszanezve a tengerszemektől hasonlított egy erősen megdőlt labirintushoz, amiben apró színes pontok, kiegyenesedett zergék kis puttonnyal bóklásznak össze-vissza, valamilyen utat keresve a tavakhoz. Szerencsére senkinek sem lett baja, a „rövidítés” során, mindenki és minden felszerelésünk épségben megérkezett.

A tengerszem mellett ettünk egy keveset, majd kis tanakodás után útnak indultunk. Nagyon szerettünk volna felmenni a Nagy-Kövesre, de Zakariás egyre csak hozta a felhőket. Már nem volt Nap, csak pára és felhő. Szerencsére erdélyi barátaink jól ismerik az időjárás viselkedését, így bízva abban, hogy nem szakad le az ég, nekivágtunk.

Hogy milyen hosszú volt a szerpentin, nem tudom pontosan. Talán 1 óra hosszúig tartott, még újra felkapaszkodtunk a Bukuly-tavak mellől a kék turista ösvényre. Zakariás tombolt. Nem tudtunk megmaradni a nyeregben, egy kissé vissza kellett ereszkedni, hogy a szélvédett helyen várjuk be egymást. Még 150 méter hiányzott (igaz függőlegesen), hogy elérjük a Keleti-Kárpátok legmagasabb csúcsát. Nagytáskával is a földre kellett lapulni, ha nem akartuk, hogy Zakariás felborítson minket. Sokszor négykézláb mentünk, de mentünk. Nem sokkal a csúcs előtt a kék jelzés északra megy tovább, onnan egy pár száz méter még a Köves kicsit nyugatra.

Ennél a pontnál letettük a táskánkat, mivel úgyis erre jövünk vissza. Csak a csúcs-készletet vittük magunkkal: zászló, csoki, fényképező. Egy szűk gerincen kellett még kicsit felkapaszkodni. Feltehetően a gerinc általunk nem látott oldalán egy több száz méter mély szakadék húzódnak, mert a kijelölt utat észak felől egy erősen elhasznált, töredezett, és összenyomódott vas korlát szegélyezte. Azonban látni, nem láttunk semmit, mivel a szél nem tudta kisöpörni a katlanban megült ködöt.

Végül felértünk. Keveset láttunk, mert a felhők sokszor eltakarták előttünk a kilátást.

De így is nagyon szép volt. Mindent felülről látni, minden felett lenni. Legalábbis, amíg a szem ellátott. A fényképeket visszanezve kicsit gondolkodni kellett, fel kellett idézni, hogy a símaszkok, kabátcsuklyák, védőszemüvegek mögött kicsoda rejtőzhet. Elértünk tehát azt a magasságot, ami fölél a Keleti-Kárpátok nem magasodik, és, hogy ide feljöttünk, nos az nagyon jó érzés.

Lefelé, Borsa felé menet végig a katlan szerpentinés részén haladtunk. Mivel nagy köd ereszkedett be a katlanba, ezért csak az előttünk haladókat láttuk. A völgyben található egy kis emlékhely néhány keresztfával és sok piros-fehér-zöld szalaggal. 1944. január 13-án 14 salgótarjáni magyar sielő vesztette itt életét egy lavina szerencsétlenség miatt. Megemlékeztünk róluk, és folytattuk utunkat az alig 2 km-re lévő meteorológiai állomásra.

Utolsó táborhelyünk 1760 méter magasan feküdt. Mire felvertük a sátrakat a katlanból is felszállt a köd, így tisztán kivehetővé vált, honnan is jöttünk le még néhány órával korábban. Megettük utolsó májkrémünket (ha jól emlékszem, azóta sem ettem májkrémet), már csak édesség és pár szem alma maradt. Mégis emlékezetes volt ez a „terülj- asztal”, ha nem is a fogások változatossága, de a panorámája miatt. Ugyanis innen gyönyörűen belátható volt a Visó-folyó völgye. A völgy túlsó oldalán már a Máramarosi-havasok gerince és mellékgerincei húzódtak, s azon túl a Tisza és Kárpátalja keleti határa. A „szomszéd” havasokban, nem sokkal a település

felett egy zagytározó feküdt. Egy – feltehetően – cianos technológiával működő nemesfém bánya zagytározója. Nagyon elszomorító. Nem is olyan rég, májusban jártam Nagybánya mellett, az ottani zagytározónál. A természetből nem maradt semmi. A Holdon is több élet van – legalábbis több a potenciális vízlelőhely, mint az ilyen helyeken. És ezután a Borsa feletti tározó után sem maradt semmi. És nem utolsósorban egy jövőbeni mérgezés ha a Visó ömlik, utána a Tiszában folytatja útját. És ahol egy folyó nem határfolyó, ott még hasznosítják is azt a folyót. De a Tisza csak Magyarországon és a Délvidéken nem határfolyó. Így mi isszuk ezen az emberi gyarlóság(ok)nak a levét.

Éjjel a betanult „technológiával” építettük fel a sátrakat. Sátorépítés során megismerkedtünk a meteorológiai állomás vezetőjének „szeme fényével” a Rózsaszínkutyával. Aki igen éhes lehetett, mert miközben Egri Feri nem figyelt oda, egy pillanat alatt elvitte a vacsorára odakészített szalonnát. Már csak annyit láttunk, hogy próbálkozott vele, dobálta jobbra-balra, de megenni nem igazán sikerült.

Az éjszakai időjárással most nem volt semmi gond, Lőrinc és Zakariás is kitombolta magát. Kicsit fáztunk, de könnyedén elaludtunk.

A negyedik napon kirándultunk 14 km-et, amit 8,5 óra alatt tettünk meg. Szintkülönbséget nehéz mondani, mert alternatív útvonalat alkalmaztunk a nap folyamán, így a becslésünk 1500 méter.

A kirándulás ötödik, egyben utolsó napján (szeptember 6., vasárnap) korán keltünk. Elég csípős hideg fogadott minket. A reggelit az esti asztalnál ettük meg (egy szem alma maradt még a levezető útra), és indultunk kifelé a Radnai-havasokból. Természetesen még elköszöntünk Rózsaszínkutyától is.

Hogy ne legyen rosszabb, szomorúbb az utolsó nap sem, arról a természet gondoskodott nekünk. Nem sokkal a meteorológiai állomást követően az út nyugatnak fordul, így a Visó teljes nyugati völgye belátható. Ebben a természetes csatornában jött befelé a reggeli pára. Mint egy szőnyeg, ami a hegyek által kijelölt útvonalon tud csak haladni, de azt teljes erejéből kitölti. A távolban magasabb kiszögelések, dombok sorakoztak, gyönyörű látvány, ahogyan ezeket a magasságokat is körül öleli ez a lassan hömpölygő hófehér vattafolyam.

Egyre sűrűbben találkoztunk kiránduló csoportokkal, és hétvégi házakkal. Sajnos itt is jellemző az, ami az Avason. Sokan, irracionális módon, építenek 3-4 emeletes házakat, amelyek félkészben, megsüllyedve vagy alapjukból teljesen kifordulva sorakoznak az utak mentén.

Déle leértünk a borsai kórház mellé, ahol az autókat hagytuk. (Mikor közeledik az ember a saját autóját felé, és tudja, hogy már csak egy sarok, egy kicsit azért izgul, hogy 5 nap múlva is ott lesz-e vagy sem, ahol hagyta, és csak akkor nyugszik meg, ha egy jól megpakolt tehergépjármű mögül mégis csak előbukkan a saját autóját.)

Visszamentünk a kiinduló pontnál a Radnai-hágón hagyott harmadik autóért is, majd mindenki beült egy finom csorba levesre, puliszkára vagy halra a közeli vendéglőben. Nagyon kellemesen telt el ez az egy óra, az élmények még nagyon elevenen éltek ben-

nünk. Örültünk, hogy teljes létszámban mindenki szerencsésen végig tudta járni a Radnai-havasok keleti és középső gerincének túra útvonalait.

Ebéd után elhelyeztük a csomagokat a kocsikban, nem kell említeni, mennyire meg voltak pakolva. És indultunk. Fájó szívvel hagytuk el Borsát, Felsővisót. Alsóvisón elköszöntünk Hunortól, aki előtt még jó hosszú út állt Brassóig. Nagyon bízom benne, hogy találkozunk még vele. Majd a már jól ismert Felsőróna – Máramarossziget – Hosszúmező – Kistécső – Avasújváros – Sárköz útvonalon értünk be Szatmárnémetibe. Fura volt látni, ahogyan átlépünk az Alföldre a havasok hegyláncai után.

Szatmárnémetiben elköszöntünk erdélyi barátainktól, akik vagy megérkeztek Szatmárba, vagy folytatták útjukat Nagyváradra. Mi is elkanyarodtunk a Szatmári Irgalmas Nővérek zárdájánál jobbra. Mátészalkán búcsúztunk el Katáéktól, és egy nyíregyházi kitérőt követően szerencsésen hazaértünk Budapestre.

Amíg leértünk Borsára, mintegy 12 km-et tettünk meg 6 óra alatt. A meteorológiai állomás-tól a településig 1100 métert csökkent a tengerszint feletti magasság.

Szeretnénk nagyon megköszönni Barkasz Gábornak, hogy felderítette a terepet, GPS-re vette a fontos koordinátákat, és végig biztonságosan vezette a kis csapatot. Nagyon jól éreztük magunkat, örökre megmarad az élmény és az emlék. Nagyon bízom, bízunk benne, hogy valamikor a közeljövőben lesz ennek a kirándulásnak folytatása. Mi biztosan ott leszünk.

Miklós Gábor

Fényképeket készítette: Pánovics István és Miklós Gábor

Legújabb tanösvényünk: A Tamáskúti

BÜKKI NEMZETI PARK

TAMÁS-KÚTI TANÖSVÉNY

A 23 fős, főleg középiskolásokból álló csoport Skóciából utazott ide, hogy kétkezi munkájával segítsen a Bükk Nemzeti Parkban. A június 8 és 16. között itt tartózkodó fiatalok munkájának eredménye legújabb tanösvényünk. Ennek bejárására invitálunk minden érdeklődőt vasárnapra a Tamáskúti házhoz.

A 7 km hosszú, hurok alakú tanösvény indítótáblája a Tamás-kútjánál a Kis-Som forrás mellett van, közel az Eger-Miskolc között a Bükkön át közlekedő helyközi buszjárat megállójához.

A tanösvényt végigjárva két időszakos forrást (Feket-len és Imó) is érintve felkeressük a lenyűgöző méretű Imó-sziklát, majd továbbhaladva a Lök-völgy irányában a Zsindelybánya-lápra fordulva felhagyott palabányákat tekintünk meg. A lápából rövid átkötéssel a Török-útra érve már könnyebben járható, enyhe emelkedőn a Kolozs-tető nyugati oldala mellett elhaladva érkezünk fel a pазsag-völgyi bekötőúthoz, ahol évtizedeken át folytattak hagyományos szénégetést. A boksáknak ma már csak a nagy kör alakú alapjai maradtak meg. A tanösvény utolsó szakasza visszavisz a Kis-Som forráshoz.

„Working Together for Tomorrow’s Future” – Dolgozunk együtt a holnap jövőjéért. Ez a jelmondata a Fife Air Cadets Conservation Group nevű skót szervezetnek, amely az egyik önkéntes munkatáborát hozzánk, a Bükk Nemzeti Parkba szervezte.

A felhagyott palabánya

A túra adatai:

Útvonal: Tamáskút – Feketelen – Imókó-forrás – Lök-völgy – Zsindelybánya-lápa – Megyebatár – Tamáskút. Táv: 7 km. Menetidő: 2 óra.

Túravezető: **Baczur János**
(Bükk Nemzeti Park)

Találkozó: 9.30 óra, Tamáskút (a Felsőtárkány – Miskolc útvonal 17-es km kövénel, megközelíthető gépkocsival vagy az Egerből 8.30-kor induló autóbusszal)

Baczur János vezette csoport a bánya feltáróaknája előtt

Köves Gyula
fotók: **Nagy Péter**

Bükki népek

A **Rejteki Nagy Kör** a Bükk Nemzeti Park Igazgatóság rejteki Kutatóházától indul délnek (amelyet – ha nem szőlő közbe semmi – meg is nézhetünk, némi meglepetéssel!) az I. kőfülke érintésével a Szarvasküti-Csúnya-völgybe. Ezt a kőfülkét a Rejteki-patak intenzív völgymélyítő tevékenysége hozta felszínre, és érdekessége, hogy eredetileg 1958-ban őslénytani kutatás céljából kezdtek itt ásásokat. A Szarvasküti-Csúnya-völgy egy karsztformákban igen gazdag szurdokvölgy: túránknak ezen a részén sok karral, kisebb barlangokkal, karsztos üregekkel fogunk találkozni – gyönyörködve a mészkő áldásos tevékenységében. A völgy végén egy szűk torkolaton át érkezünk meg a Hór-völgy gyertyán-völgyi szakaszába, ahol az üveggyártás 19. századi emlékeit tekinthetjük meg. Schir József 1834-ben indította el vállalkozását, miután megvette a répási huta üzemét és felszerelését, és az egész hutát a Gyertyán-völgybe telepítette. Az alapanyagok közelségének köszönhetően ez az üzem sokkal gazdaságosabb volt – körülötte hutatelepülés alakult, melynek egyik bizonyítéka a kicsit arrébb található temető, mely utunk egyik állomása.

Útvonal: Rejteki – Ménes-lápa – Gyertyán-völgy – Tebe-pusztas – Balla-völgy – Répásbuda – Tamáskút. Táv: 14 km, szint: 400 m.

Túravezető: Bónusz György, KEE

Találkozó: november 22. (vasárnap) 9.00 óra, Tamásküti ház

(aki Egerből jön a 8.30-kor induló lillafüredi autóbusszal, az ne szálljon le Tamáskútnál! Azzal a járáttal utazunk Rejtekre.)

Itt nyugszik az a Schusselka Gusztáv, aki később egész gyárrá fejlesztette az üzem: vezetése alatt ekkor készítettek először csiszolt, metszett és vésett díszítésű üvegeket itt, a Bükken. Sajnos 1897-ben megszűnt a termelés, a munkások visszaköltöztek Répásbuda. A miskolci Hermann Ottó Múzeum régészei által 2001-ben feltárt település maradványait szemlélhetjük az itt berendezett kiállítás során. Még a temető előtt nyílik a Koporsós

víznyelőbarlang, amely azért nagyon izgalmas karsztjelenség, mert ez az egyetlen olyan víznyelő a Bükken, amely váltóforrásként, azaz katasztrórákén működik. Ez azt jelenti, hogy száraz időszakban a felszíni vizeket vezeti le a mészkő belsejébe, miközben csapadékos időszakban forrásként működik. A Hór-völgyön most nem megyünk tovább (hiszen az egy külön túrát jelentene!), hanem a völgy kiszélesedő részénél, ahol a Balla-völgybe térünk át, a Tebe-rétre érkezünk. Itt megcsodálhatjuk a Hór-patak árterét, amelyen még ma is épülő hordalékkúpokat figyelhetünk meg. Mivel ez egy mocsarasabb szakasz, növényzete is annak megfelelően alakult. Folytatva túránkat a Balla-völgyben keresztezzük a Csúnya-völgyet, mely megint csak a kisebb karsztbarlangok és víznyelők egyik központja. Bejárva a mészkő-járta vidéket, lassan beérünk a túlnyomó részt ma is szlovákok lakta Répásbuda (akik az üveggyártás miatt kerültek ide), ahol – ha időnk úgy engedi – a Vadász Étterem ínycsiklandozó ételeiből lakmározhatunk. Ebéd után egy rövid sétával visszaereshedünk Tamáskútra.

Köves Gyula, fotó: Nagy Péter

Turistatalálkozó „Újhelen”

A Pestkörnyéki Kárpát Egyesület immáron 5. alkalommal rendezte meg a bagymányos találkozóját, idén Sátoraljaújhelyen, a Várhegy Üdülőben.

Október 22.

A délutáni óráktól sorban érkeztek meg a résztvevők autói és a kiszállókát lelkesen üdvözlötték a már ott lévők. Idén is szép létszám-ban gyűltünk össze: a résztvevők száma 75 fő volt, az Erdélyi Kárpát Egyesületet 25-en képviselték (Zilahból, Csíkszeredából, Nagybányából és Kolozsvárból). A hazaiak közül legnagyobb létszám-ban a PKE és az MKE tagjai voltak jelen, de itt voltak a miskolci és a szigetvári barátaink is.

Vámos László a PKE elnöke és a találkozó kiötlője remek gulyással és némi búfelejtővel vendégelte meg az éhes és szomjas társaságot. Miután mindenki jól lakott, közös dalolással búcsúztattuk a csütörtöki napot.

Október 23.

Másnap reggel, a program szerint a társaság felkerekedett és kisebb csoportokban legyalogolt az újheli (Sátoraljaújhely helyi elnevezé-

se) vasútállomásra, hogy vonattal Sárospatakra utazzon. Vámos Lacival érkeztek ekkor már egy kisebb városnézésen is túl voltak, mivel Laci éberségét kijátszották a pajkos K + jelzések, amelyek nem állottak másfelé menni, mint ő.

A jókedvű társaság örömét csak a sötétlő fellegek árnyékolták be és aki alaposabb megfigyelő volt, az hamar felfedezhette a felhők-ből kilógó Eső lábát.

Sárospatakon a társaság két csoportra vált szét. Egyesek a kultúra oltárán kívántak áldozni, ők Vámos Laci vezetésével a sárospataki várat indultak bevenni; míg mások szerény személynem irányításával a sárdagasztás ősi rituáléjának akartak hódolni. Ez utóbbi tevékenység mellett nem utolsósorban, a makkoshoty-kai tengerszem felkeresése volt a cél. A túrához a kedvcsináló hamarosan megérkezett, a gyengéden csordogáló eső formájában. A hegy felé vonzóuló kis csapatunk kilométer hosszúra nyúlt, de a túravezető alapos fej-

mosása után kissé összeszedettebb lett a társaság, egészen az első szőlőtőkékig. A szőlőtábla tulajdonosainak vétkes hanyagsága folytán, a szőlőfürtök kacéran mosolyogtak a feljük közeledő turistákra. Ezt meglátva az egykori természetjárók, mint kiéhezett seregélyek, vidám csivitelés mellett szemezgették az édes bogyókat. Miután a gyümölcsucukortól mindenkinek összeragadt a szája és elhalt a csicsérgés, indulhattunk tovább. A beszédes kedvűek továbbra is némaságra lettek kárhoztatva, midőn a szőlők között vezető út egyre meredekebbé és csúszósabbá vált, ahogy haladtunk a Meleghegy teteje felé. Megérkezve a hegytetőre, megpillantottuk a tengersizem sötétén csillogó vizét a mélyben, a 20-30 méteres sziklafalak aljában. A mostani víztükör helyén még a múlt században malomkőbánya volt, míg egy szép napon a bányászok abbahagyták a sziklák faragását és visszaadták a tájat a természetnek. A csapadékvíz által lassan tóvá váló sziklamélyedés így vált mára közkedvelt idegenforgalmi látnivalóvá. Ezen a ponton két társunk elvált tőlünk és visszatért Sárospatakra. Tamás a hátralévő úton már nem tudott felderíthető Geo ládáról, míg Imre szomorúan konstataálta, hogy hiába hozta el a 20 literes gombaszedő dobozát, egy szem gomba sem kívánja megtölteni azt.

Így kevesebben, de annál lelkesebben folytattuk utunkat a csepergő esővel együtt. Először lefelé, majd felfelé, majd nagyjából színtvonalonban haladtunk Újhely felé, először északkelet, majd északi, végül keleti irányban. A viszonylag egyhangú út monotoniját az időnként keresztben húzódó vízmosságok törték meg. Üdítő látványt nyújtottak túratársaink, amint a törzsfajlás útján visszafelé haladva, négykézláb küzdöttek fel magukat a meredek partoldalon, időnként talán a fogaikkal is kapaszkodva. Miután a Károlyfalva Rudabányácska közötti utat elértük, örömmel konstataáltuk, hogy a jelzés ismét felfelé vezet minket. A Vörös-nyerget elérve a társaság sportágot váltva a műlesiklás örömeinek hódolt, a feltűnően csúszós agyagon. Miután minden élvezet véget ér egyszer, szomorúan konstataáltuk, hogy visszaértünk a táborba. A sárospataki kultúrprogramosok is lassan visszazivárogtak a táborba, így indulhatott az esti program.

A sárból való kimosdatás és a bőségesnek éppen nem mondható vacsora elfogyasztása után került sor a nap fénypontjára, a Kaukázus expedíció videójának a megtekintésére. A Bölöni Sanyi által készített mintegy kétórás zanzásított műremek megtekintése után megtudhattuk, hogy Juhász Gábor miért aludt egy jégbarlangban; hogy hányféle népcsoport él a Kaukázusban; hogy Kébel Ádámnak honnan vannak tatár ősei; és hogy minden étel birkából készül, még a halva is. E mellett mellelleg láttuk az Elbruszra felkapaszkodó Hősöket is.

Október 24.

Erre a napra Vámos Laci egy rövid kis túrát talált ki, miután feltételezte, hogy a délutáni és az esti program is feltehetően igénybe veszi majd a résztvevőket.

A Várhegy üdülőből a társaság zöme együtt indult, az aznapi csúcspontira a Magas-hegyre. A kezdetben lankásan emelkedő hegyoldal egyre meredekebbé válva sokakat erős szuszogásra és a kidőlni látszó fák támogatására sarkalt, de végül mindenki felért a hegyre. Sajnos a fenéges kilátást senki sem tudta élvezni, mivel a kilátót éppen renoválták. A többség gyalogosan indult a sípályán szalozomozva a hegy aljára, de néhányan a „levonót” vették igénybe.

Ezután a társaság kényelmes, de annál sárosabb úton haladt lefelé a Zólyomka-völgyig. A völgyből felkapaszkodva megtekintettük a Magyar kálváriát, és itt csoportos fotózkodásra került sor. A völgybe visszatérve megkerestük a borospincéket, ahol éppen borfesztivál zajlott. A társaság egy része szervezett borkóstoláson vett részt az egyik pincében, míg a többiek a számtalan kimérésben „ad hoc” fogyasztottak, a végeredményt tekintve hasonló eredménnyel. Néhány óra múlva a Ki hogy talál haza? össznépi társasjátékban vettünk részt, egész jó

eredménnyel. A társaságból csak ketten nem találtak haza, Sör Norbi és Magyar Zoli, akik a helyi szkander klub oszlopos tagjaival kerültek baráti kapcsolatba. Azt hogy hogyan, milyen módon sikerült hazatalálniuk a hajnali órákban, azt borítsa jótékony homály, bár Norbi a reggeli órákban sokáig vizsgálta lenyúzott homlokát, de nem jutott eszébe semmi.

A többiek viszont sikeresen hazaértek, és mivel néhányan úgy gondolták aznap még nem mozogtak eleget, vad focimeccsbe kezdtek. A csapatok vegyesek voltak ami részvevők nemét, korát és felszerelését illeti: így voltak ifjú hölgyek, kevésbé ifjú férfújak; aktívak és nyugdíjasok; volt aki túrabakancsban volt és volt aki strandpapucsban. A már-már eufórisztikus hangulatban zajló mérkőzésnek a lágerführer harsanó szava vetett véget: Vacsora! Így mit volt mit tenni a mérkőzés véget ért, és mindenki ment vacsorázni. Az estebéd elfogyasztása után került sor a nap fénypontjára az élőzenei táncstre. Az egykor szebb napokat látott egyszemélyes zenekar megpróbálta előidézni ifjúkora legszebb nótáit, de mivel ez meglehetősen régen volt, ez nem mindig sikerült maradéktalanul. Néha a dallam stimmel, a szöveg nem, néha fordítva, néha meg egyik sem. Mindezekről el-

vonatkoztatva a társaság jól érezte magát, néhányan a táncparketten nyújtottak felejthetetlen, néhányan az asztalon. Miután minden véget ér egyszer, így a zenekar repertoárja is, hajnal felé mindenki aludni tért.

Október 25.

A néhány órás alvás után a társaság összehozta magát, és a reggeli elfogyasztása után szép lassan mindenki összepakolt és elbúcsúzva a többiektől a viszontlátás reményében útra kelt.

Búcsúzóul egy szóvicc: Aki eddig a sátor tetején aludt, annak a sátoralja új hely.

Mérai Róbert

fotók: Stauróczky Tamás

A Bükki Mikulás

A Kárpát Egyesület Eger az Egri erdészetel együttműködve 2009-ben is megszervezte a Mikulás-túrát kicsiknek és nagyoknak. Íme a túraajánló:

Hagyományunkhoz híven ezt a túraévet is a Mikulás-túrával zárjuk. Nem lesz azért teljesen hagyományos, némi meglepetést most is tartogatunk. December 5-én, szombaton vár mindenkit a túravezető 9.00 órakor a Berva gyárkapunál (megközelíthető a 10-es, 14-es autóbusszokkal pl. a 8.15-kor a Színházról indulóval). Innen egy 5 km-es túrával érkezünk a Les-rétre. Itt tervezzük a Mikulással való találkozást, aki a gyerekek megajándékozása után mindenkit meghív a házához egy forró italra. A Krampuszok természetesen a felnőtt kísérőknek, túrázóknak is igyekeznek kedvükre tenni!

A nagyon fiatal Mikulás rajongókra is gondolunk, akiknek talán még sok lenne a 2 órás gyaloglás, az őket szállító személygépkocsikat ezen a napon az Omya bánya sorompójánál beengedik a Les-rét előtti utolsó parkolóig. Ide 11 órára érdemes megérkezni! A találkozót követően jelzett turistaúton juthatnak vissza a bervai buszmegállóba (P, 3 km) vagy tovább túrázva Szarvaskőbe (PO, 2 km). Bízunk benne, hogy minden résztvevőnek sikerül majd egy jó napot szereznünk ezen a szombaton!

Túravezetők:

Bónusz György és Köves Gyula

A megvalósult túrán készült fotók: Barczy Albert, Nagy Péter

